

Arrest

nr. 321 200 van 5 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 16 maart 2020 en verzoekt op 17 november 2020 om internationale bescherming. Op 30 augustus 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchteling en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend naar verzoekster wordt verzonden, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, I. Dz. (°XX/XX/XXXX), verklaart de Russische nationaliteit te hebben en van Tsjetsjeense afkomst te zijn, geboren te Grozny. U bent moslim. Toen u één maand oud was, scheidden uw ouders. Hierop werd u

opgevoed door uw oma, tantes, oppassen en uw vader en stiefmoeder I. B. U rondde uw middelbaar onderwijs af en hebt nooit gewerkt.

In 1992 trouwde u en trok u in bij uw echtgenoot in Grozny. Het betrof een religieus huwelijk onder druk van uw familie dat standhield van 23/02/1992 tot 23/06/2019 met K. Ad. (°XX/XX/XXXX), een Tsjetsjeen afkomstig uit Kazachstan. Hij had drie echtgenotes en u was de tweede. Op het moment van het huwelijk was hij al getrouwd met een Bulgaarse vrouw en hadden ze een kind samen. Zij was op dat moment opnieuw zwanger. Samen kregen u en Ad. vier zoons (Ib., D., Is. en Al.) en één dochter Am.

U verklaart dat Ad. betrokken is in criminele milieus en op het moment van het huwelijk gebannen was uit Sint-Petersburg door een rechtszaak. Het huwelijk met een Tsjetsjeense vrouw zag hij als een goede stap om zijn reputatie in Tsjetsjenië te bestendigen. Hij heeft eigendommen in Turkije, Bulgarije, Tsjetsjenië, Sint-Petersburg en Krasnodar. Zelf verblijft hij heden vooral in Sint-Petersburg en Tsjetsjenië.

Nadat u in 1992 gehuwd was, keerde uw man regelmatig terug naar Sint-Petersburg en liet u dan achter met het huishouden. Hij gaf aan dat hij enkel gehuwd was om de eer tegenover zijn familie te redden en zodat u voor zijn ouders kon zorgen. U liet hierom regelmatig uw ongenoegen blijken.

In 1994 vertrok uw gezin door de Tsjetsjeense oorlogen naar Sint-Petersburg, waar u tot 2019 woonde, samen met Ad., jullie kinderen, , zijn kinderen van andere echtgenotes, zijn broers, zijn zus en zijn neven. Daar merkte u dat hij regelmatig naar Bulgarije ging en hoorde u dat hij daar nog een kind kreeg.

In 2000 of 2001 huwde hij voor de derde keer, deze keer met Z. D., ook van Tsjetsjeense afkomst. Zij kregen twee kinderen en hadden eveneens een conflictueuze relatie. Ze werd door hem verjaagd en zij woont nu in Rostov-On-Don.

Uw vader overleed in 2002. In 2005 vertrok uw stiefmoeder naar België (O.V. xxx), waar ze als erkend vluchteling leeft. U kwam bij haar op bezoek in 2014, 2016 en 2018. In 2018 deed u dat met behulp van een Italiaans visum.

U was niet tevreden met uw leven dat rond het huishouden draaide en raakte doorheen de jaren steeds vaker verzeild in hevige ruzies met uw echtgenoot, waarbij hij fysiek gewelddadig werd tegen u en uw kinderen. Ad.s broer was op de hoogte van de conflicten en om u te helpen liet hij zijn appartement in Sint-Petersburg op uw naam opmaken. Hierop eiste Ad. dat u het appartement op zijn naam liet zetten. Hij dreigde dat hij anders het verhaal zo zou draaien dat u ontrouw had gepleegd met zijn broer en dat u uw kinderen niet meer zou kunnen zien. Onder deze druk ondertekende u en kwam het appartement op Ad. zijn naam te staan.

Toen Ad. zijn ouders stierven, voelde hij zich vrij om u weg te sturen. Wanneer u daarop enkele periodes naar ergens anders ging, eiste hij nadien dat u toch terugkwam. U kwam terecht in een depressie. In 2018 wilde Ad. u laten opnemen in een psychiatrische instelling. U smeekte hem dat niet te doen en uw stiefmoeder kwam naar Tsjetsjenië om u te verdedigen, waarop hij dat plan liet varen.

De ruzies bleven duren, hij werd steeds agressiever en toen de mensen rond hem hem probeerden te overtuigen u een plek te gunnen, probeerde hij u als een kwaaddoener voor te stellen bij uw kinderen. Hierop vertrok u in 2019 op aanraden van uw kinderen naar Tsjetsjenië, waar u werd opgehaald door de neef van Ad. Uw kinderen raadden u aan uit Tsjetsjenië te vertrekken. U vertrok bijgevolg naar Khasavyurt (Dagestan), waar u bij uw neef verbleef van 25/08/2019 tot maart 2020. U plande naar de sharia rechtbank te stappen, waarop uw kinderen haar moesten overtuigen van Ad. om dat niet te doen. Uw kinderen gaven u aan dat u moest vertrekken uit Rusland.

U besloot in maart 2020 naar België te vertrekken, waar u aankwam op 16/03/2020. De maanden hierna wachtte u af in de hoop dat uw man u een plek zou gunnen in Tsjetsjenië waar u rustig kon blijven met uw kinderen. U kwam tot het besef dat hij dat nooit zou toestaan en diende op 17/11/2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Uw twee zonen Is. en Al. liet u noodgedwongen bij hem achter. Zij wonen nu in het huis van uw ex-man in Tsjetsjenië. Uw zoon Ib. woont in Sint-Petersburg en D. is sinds de oorlog in Oekraïne vertrokken naar Tbilisi in Georgië om niet opgeroepen te worden. Ad. liet eerst niet toe dat u nog contact had met jullie kinderen, maar doordat u deze afstand enkele jaren gerespecteerd hebt, laat hij nu af en toe contact toe.

Op 22/07/2021 ontving u een bevel om het grondgebied te verlaten en naar Italië terug te keren. Dit werd ingetrokken op 23/11/2021.

Rond juni 2023 raakte uw ex-man in een gevecht met zijn oudste neef Mu. in de sportzaal van de fitnessclub. Omdat Mu. te veel kracht had, vluchtte uw ex-man en keerde hij terug met een mes, waarop hij hem een messteek toebracht.

Ter staving van uw verzoek legt u een visumaanvraag van 2014 voor, net als uw internationaal paspoort en binnenlands paspoort.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Wat betreft uw verklaringen met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en de depressie die u hebt gehad in 2018 (CGVS, p. 14) en eventueel ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat u hier vooreerst geen attest van neerlegt, waarmee u uw mentale gezondheidsproblemen niet kan staven (CGVS, p. 3). Bovendien geeft u zelf aan dat het beter gaat en u sinds een half jaar of een jaar niet meer naar de psycholoog gaat (CGVS, p. 2). Uit een eenvoudige lezing van de notities van uw persoonlijk onderhoud blijkt tot slot niet dat er zich bepaalde problemen hebben voorgedaan, noch dat de kwaliteit van uw verklaringen beïnvloed werd door uw psychische problemen of u enigszins gehinderd werd. U kon de vragen begrijpen en uw antwoorden formuleren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst is uw gedrag voor en vlak na uw definitieve komst naar België niet in overeenstemming met de vrees die u bij een terugkeer naar Rusland beweert te koesteren voor uw man. Uit uw verklaringen blijkt ten eerste immers dat u in 2014, 2016 en 2018 naar België reisde om uw schoonmoeder te bezoeken en dat u nadien terugkeerde naar Rusland bij uw toenmalige echtgenoot (CGVS, p. 10). Dergelijk gedrag is bijzonder vreemd en weinig logisch in de door u geschetste context. Aangezien u al sinds het begin van uw huwelijk onderdrukt werd door uw man om religieuze leefregels te volgen, hij fysiek geweld tegen u en uw kinderen gebruikte en u aangaf dat u voor dergelijke problemen noch in Tsjetsjenië, noch in Rusland bescherming kon krijgen (CGVS, p. 25), kan er immers redelijkerwijze verwacht worden dat u, wanneer u de kans krijgt om alleen het land te verlaten en naar België te gaan, zo snel mogelijk zou geprobeerd hebben om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. In dezelfde lijn stelt het CGVS vast dat u in Dagestan nog acht maanden hebt gewacht met uw vertrek en dat u ook na uw aankomst in België nog acht maanden gewacht hebt met uw asielaanvraag. U verklaart dit door aan te geven dat u depressief was en afwachtte of uw ex-man u nog een plek in Tsjetsjenië zou gunnen (CGVS, p. 12). Dat u naliet dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofde en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid. Daarnaast ondermijnt deze afwachtende houding ook op fundamentele wijze de dringendheid en actualiteit van uw vrees.

Betreffende de problemen die u ervoer met uw ex-echtgenoot stelt het CGVS vast dat, hoewel de jarenlange onderdrukking door uw ex-echtgenoot en het fysieke geweld dat u en uw kinderen meemaakten afkeurenswaardig en moreel verwerpelijk zijn, u **niet hebt aangetoond dat u momenteel nog een vrees koestert ten aanzien van Ad.**

Omtrent de actualiteit van uw vrees treden enkele aanwijzingen op die samen aantonen dat Ad. voor u geen bedreiging meer vormt bij terugkeer. Ten eerste is het opmerkelijk dat u aangeeft de huidige locatie van uw echtgenoot niet te kennen, aangezien u nog in contact staat met uw zoons die bij hem leven en u wel op de hoogte bent van een gevecht dat hij met zijn neef had en van de relatiebreuk met zijn derde vrouw (CGVS, p. 3-4, 9-10, 20). Dat u het CGVS over zijn huidige woonplaats in het ongewisse laat, lijkt erop te wijzen dat u

wil verhullen wat u de huidige omstandigheden van uw ex-echtgenoot zijn, waarmee u geen duidelijk zicht geeft op de actualiteit van uw vrees en deze reeds in een twijfelachtig daglicht komt te staan.

Ten tweede baseert u uw vrees op het geweld dat u en uw kinderen meemaakten, maar dient erop te worden gewezen dat uw situatie vandaag de dag anders is dan toen u en uw kinderen het slachtoffer werden van huiselijk geweld, aangezien u op 23/06/2019 scheidde van uw echtgenoot. Sindsdien hebt u geen contact meer met hem gehad, op één telefoongesprek na, ondanks het feit dat uw twee zoons nog bij hem wonen en u terug toelating hebt gekregen contact te hebben met hen. Hij had dus wel manieren om met u in contact te komen indien hij nog een bedreiging vormde voor u (CGVS, p. 6-7).

Ten derde waren er ook tijdens uw leven in Rusland al aanwijzingen dat uw ex-echtgenoot geen bedreiging meer vormde voor u en hij uw bewegingsruimte respecteerde. Zo stuurde Ad. u zelf meermaals weg en vroeg hij u niet terug te keren, waarop u erin slaagde te vertrekken uit Rusland met een visum, zelfs samen met uw kinderen. Wanneer hij zich bedacht, besloot u meermaals zelf om terug te keren (CGVS, p. 10-11, 14, 24-25). Ook in uw laatste periode voor uw vertrek kon u acht maanden in Khasavyurt wonen zonder problemen met uw ex-echtgenoot. U geeft aan dat hij u niet zocht en dat u slechts eenmaal een familielid in de buurt zag, maar u kan hiermee niet aantonen dat Ad. u actief zou gezocht hebben of wat zijn precieze bedoeling zou zijn geweest indien dit familielid met u in contact kwam (CGVS, p. 26-27). U geeft enkel aan dat u in die periode meermaals werd gebeld door 'men' die zei dat u weg moest gaan. Toen de Protection Officer hier verder in het persoonlijk onderhoud op terugkwam, bleek dit enkel over uw kinderen te gaan die u aanraadden het land te verlaten (CGVS, p. 14, 26-27). Met deze verklaringen toont u niet aan dat Ad. voor u nog een bedreiging vormde in de periode voor en na uw vertrek. Integendeel, uw verklaringen suggereren dat Ad. een afstand tegenover u nam en geen inspanningen ondernam om terug in contact te komen met u. Een extra illustratie hiervan is het feit dat Ad.s eerste vrouw twee jaar geleden 'ook verjaagd is door hem' en hij tegenover haar en hun zoon ook de afstand bewaart (CGVS, p. 19-20).

Het CGVS herhaalt hier ten slotte dat u nog acht maanden in Dagestan bent gebleven en nadien nog acht maanden met uw verzoek om internationale bescherming heeft gewacht, wat opnieuw de ongeloofwaardigheid van de dringendheid en actualiteit van deze vrees bevestigt. U geeft daarenboven zelf aan dat hij na uw vertrek geen inspanningen meer heeft geleverd om u te vinden, waarmee het CGVS concludeert dat er sinds uw scheiding in juni 2019 niets meer is gebeurd dat voor u op een vrees bij terugkeer kan wijzen (CGVS, p. 26)

Geconfronteerd met de vraag waarom u denkt dat hij toch een gevaar vormt bij terugkeer, geeft u aan dat uw aanwezigheid hem irriteert, hij niet van plan is u iets te geven en dat hij zou beweren dat u ontrouw heeft gepleegd, waarop de gemeenschap vragen zou stellen (CGVS, p. 26-27). Vooreerst stelt het CGVS hierover vast dat zijn irritaties en weigering u iets te geven de drempel van vervolging niet halen. Omtrent uw bewering dat de gemeenschap vragen zou stellen, stelt het CGVS eveneens vast dat deze mogelijke stigmatisering de drempel van vervolging niet haalt. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u een goed contact onderhoudt met meerdere mensen in uw omgeving en zij net voor u zijn opgekomen, waarmee u niet aantoont dat zij zich tegen u zouden keren bij terugkeer (zie infra).

Hiermee stuikt uw bewering ineen dat uw ex-echtgenoot voor u nog een gevaar zou vormen bij terugkeer. Het feit dat uw ex-echtgenoot na uw vertrek verward raakte in een gevecht met zijn neef kan deze vaststelling niet rechtzetten, aangezien dit gevecht om financiële redenen werd gevoerd en geen verband houdt met de interacties die u met hem onderhoudt (CGVS, p. 3-4, 25-26).

Het CGVS voegt hier **ter volledigheid** toe dat indien u bij terugkeer vreest het **hoederecht over uw kinderen** te verliezen, enkel Al. nog minderjarig is en er geen indicaties zijn dat Ad. hem voor zichzelf wil opeisen. U gaf immers aan dat uw zoons Is. en Al. in Grozny in het huis van uw ex-echtgenoot wonen, maar u Ad. zijn locatie zelf niet weet, waarmee u evenmin aantoont dat Ad. momenteel nog de verantwoordelijkheid over jullie zoons opneemt. Zijn erg mobiele houding geeft niet te kennen dat hij de kinderen bij uw terugkeer zou opeisen en geeft zelfs de indruk van een geringe betrokkenheid op zijn zonen (CGVS, p. 7). Ook de vaststellingen dat zijn eerste vrouw nu door zijn toegeving met haar zoon in Rostov-an-Don woont, dat u in 2014 met twee kinderen naar België kon reizen en dat ook nu Am. mee in België is, tonen geen bezitterige houding ten aanzien van jullie kinderen (CGVS, p. 10, 19-20). Tot slot geeft u aan dat hij het terug toelaat dat u contact hebt met uw kinderen, waarmee ook hier geen indicaties komen bovendien dat u bij terugkeer het bezoekrecht over Al. ontzegd zou worden.

Daarnaast geeft het CGVS aan dat zelfs indien de vrees bij terugkeer voor Ad. en/of uw onuitgesproken vrees de voogdij te verliezen toch gegrond blijken, u moet aantonen dat u in Rusland geen beroep kan doen op de **bescherming van de nationale autoriteiten**. Internationale bescherming kan immers slechts worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Er mag

dus van een verzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat u in casu niet aangeeft.

Het CGVS stelt hieromtrent vast dat u sinds 1994 in Sint-Petersburg hebt gewoond en uw propiska hier geregistreerd staat, waardoor het CGVS beoordeelt of u in Sint-Petersburg op de bescherming van de autoriteiten kan beroep doen. Zelf geeft u hieromtrent aan dat u nooit naar de dokter of de politie bent gegaan en u toch niet geholpen zou worden. Het volstaat hierbij niet om op algemene wijze te verwijzen naar dergelijke informatie: een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade dient steeds in concreto te worden aangetoond. In dit verband wijst het Commissariaat-generaal erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. U geeft louter het voorbeeld van Ad. zijn derde vrouw die niet geholpen zou zijn toen haar kinderen werden afgenomen (CGVS, p. 22, 25). U legt van geen van deze beweringen documenten voor, waardoor het bij blote beweringen blijft. Ook ondernam u nooit stappen om de voogdij over uw kinderen te bestendigen via de autoriteiten en geeft u aan dat u in uw land van herkomst nooit opzoeken hebt gedaan naar organisaties die u konden helpen (CGVS, p. 25). U geeft enkel aan dat u eenmaal naar een 'psychologenimam' belde en hij aangaf dat hij mensen uit de Kaukasus niet kon helpen (CGVS, p. 25). Dit volstaat niet om aan te tonen dat u in Sint-Petersburg voldoende inspanningen hebt geleverd om de bescherming van de nationale autoriteiten te bekomen en u hierbij niet werd geholpen.

U verwijst tevens naar het netwerk dat Ad. onderhield waardoor bescherming voor u niet beschikbaar zou zijn. U kan echter niet aangeven met wie hij precies connecties had. U gaat ervanuit dat hij politieke contacten had maar ook hier blijft dit bij een blote bewering, aangezien u zijn criminele activiteiten of werkzaamheden niet verder kan concretiseren dan aangeven dat hij 'steun aan businesszaken' gaf en dat hij een 'beruchte crimineel in Sint-Petersburg' was (CGVS, p. 16-17). U kan deze positie of activiteiten niet hardmaken met gedetailleerde verklaringen, noch bewijzen via documenten. Bovendien stelt het CGVS vast dat hij in Sint-Petersburg gevangengezet werd vóór het begin van jullie huwelijk, wat aantoont dat er wel degelijk ook tegen hem werd opgetreden door de Russische autoriteiten (CGVS, p. 12-13).

Met deze verklaringen maakt u niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar Rusland geen beroep kan doen op bescherming van de autoriteiten indien u problemen ondervindt met uw ex-echtgenoot.

Tenslotte dient te worden gesteld dat er geen elementen zijn waaruit zou blijken dat het voor u onmogelijk is om uw leven in Rusland terug op te pikken bij terugkeer. Zo hebt u decennialang in Sint-Petersburg gewoond, waar uw propiska ook geregistreerd staat en waar u zich nog steeds kan vestigen. Hieromtrent geeft u aan dat u niet naar andere plaatsen in Rusland kon gaan omdat u zich te zwak voelde daar alleen te overleven (CGVS, p. 24). Het CGVS stelt echter vast dat u met uw verklaringen over uw activiteiten in België – u leert de taal, volgt een opleiding, werkt in een bakker en hebt sociale contacten – uw zelfredzaamheid en onafhankelijkheid aantonen. Bovendien bent u in een betere psychische toestand dan toen u zich in Rusland bevond (CGVS, p. 2-3, 27) en hebt u nog een netwerk om op terug te vallen bij terugkeer, zoals de broer van Ad., die zelfs eens zo ver ging als een appartement op uw naam te laten zetten, en zijn echtgenote, waarmee u nog regelmatig belt (CGVS, p. 9-10, 14, p. 18). Daarnaast bleek u goede connecties te hebben met zijn neef R., die u opvang verleende in Dagestan, en zijn neef Mu., die hielp om uw reis te regelen (CGVS, p. 5-6, 11, 14, 22). U gaf tevens aan dat mensen 'van de gemeenschap' Ad. probeerden te overtuigen u een plek te gunnen (CGVS, p. 15). Hieruit blijkt dat u een goed contact onderhield met Ad. zijn familie en de Tsjetsjeense gemeenschap en dat mensen voor u opkwamen. U vermeldde ook dat u vrienden had in de moskee en dat u onderdook bij uw vriendin Ma. (CGVS, p. 22). Tot slot zijn ook uw inmiddels volwassen zoons Ib. en Is. nog in Rusland, die u eveneens kunnen ondersteunen bij terugkeer.

Ter volledigheid geeft het CGVS aan dat uit uw verklaringen blijkt dat u regelmatig weigerde zich volgens de traditionele Tsjetsjeense waarden te gedragen. Hieromtrent stelt het CGVS eerst en vooral vast dat in Sint-Petersburg u zich niet volgens diezelfde traditionele waarden moet gedragen, waardoor u hiermee geen vrees bij terugkeer naar Sint-Petersburg aantoont. Daarnaast komt u niet verder dan hieromtrent te verwijzen naar het dragen van lippenstift, wat niet volstaat om voor u aan te tonen dat u zich niet kan aanpassen aan de Russische leefgewoontes bij terugkeer. Daarnaast gaf u zelf meermaals aan dat u zich qua conservatieve levensstijl steeds kon aanpassen naar de wensen van uw man, wat minstens een graad van flexibiliteit in uw uiterlijke expressie aantoont (CGVS, p. 20-21, p. 22-23).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan

de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

In zoverre u zich terug in de Noordelijke Kaukasus, ondanks uw propiska in Sint-Petersburg, wenst te vestigen blijkt uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx_.pdf) dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Uw identiteitsdocumenten geven

enkel een indicatie van uw identiteit en herkomst, die niet ter discussie staan. Uw visumaanvraag geeft enkel een indicatie van uw reisweg, die evenmin de bovenstaande argumenten onderuit kan halen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. Uit de lezing van het verzoekschrift kan met enige welwillendheid worden afgeleid dat verzoekster de schending inroept van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en, gelet op het feit dat zij niet akkoord lijkt te zijn met de motieven van de bestreden beslissing, van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift het volgende:

"A.1 EERSTE GRIEF: VERZOEKSTER HEEFT EEN GEGRONDE VREES VOOR VERVOLGING

1.

Het al dan niet toekennen van de internationale bescherming is een toekomstgerichte beoordeling, waarbij in hoofdzaak de geloofwaardigheid van het asielrelaas in ogenschouw moet worden genomen. Onjuiste verklaringen leiden niet noodzakelijk tot ongegrondheid.

In casu dient het asielrelaas van verzoekster ten zeerste als geloofwaardig aangenomen te worden. Bij gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (quod non) dient te worden nagegaan of deze van die aard zijn een weigeringsbeslissing te gronden of niet®. Verzoekster verwijst daarvoor naar het recente arrest nummer 262.192 van uw Raad:

[...]

In casu is dit duidelijk het geval niet.

2.

In dat geval is het duidelijk te benadrukken dat er een gedeelde bewijslast rust op zowel verzoekster als verweerder. De bewijsstandaard die voor verzoekers van internationale bescherming moet gehanteerd worden is deze van de redelijke waarschijnlijkheid. Is het met andere woorden redelijkerwijze waarschijnlijk dat verzoekster een gegrond vrees heeft? In casu is dit het geval.

In dit kader verwijst verzoekster ook naar art. 48/7 Vreemdelingenwet, dat de bewijslast omdraait waar ze stelt:

[...]

3.

Om optimaal het verzoek tot internationale bescherming te kunnen beoordelen, rust er een zorgvuldigheids- en onderzoeksplicht op verweerder.

De zorgvuldigheidsverplichting verplicht de overheid tot zorgvuldige feitenvinding. De artikelen 48/2 t.e.m. 48/4, 49 en 52 Vreemdelingenwet omschrijven de term vluchteling evenals de subsidiaire bescherming. Het al te strikt toepassen van deze regelen die het statuut omschrijven, schendt deze regelen kennelijk inhoudelijk.

Eveneens heeft verweerder geen zorgvuldige feitenvinding gedaan in zijn beoordeling waar hij stelt:

[...]

Dit is onwaar: verzoekster is nooit gescheiden van haar ex-man. Zij heeft - conform de feitelijke uiteenzetting - willen scheiden van haar man via de shariarechtbank, doch heeft afgezien om de procedure in te stellen op aanraden van haar zoons.

Bovendien dient steeds nagegaan te worden of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoekende partijen zelf.

Verweerder kan zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding beperken, als ze niets onderzoekt, doch integendeel alles laat berusten op eenzijdige beweringen die niet stroken met de werkelijkheid.

Dat verzoekster een aantal problemen heeft ingeroepen die zij zal ondervinden indien zij (gedwongen) zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Alleszins moet in geval van twijfel verzoekster het voordeel van de twijfel gegeven worden, in overeenstemming met art. 48/6, § 4 Vreemdelingenwet.

[...]

Aan alle voorwaarden zijn voldaan.

4.

Alleszins voerde verweerder te weinig eigen onderzoek naar achterliggende gebeurtenissen en feitelijkheden zoals vermeld in de verklaringen van verzoekster. Verweerder had hier zelf info over kunnen inwinnen doch koos ervoor om alle elementen zomaar zonder meer af te wijzen.

Verweerder is dan ook tekort geschoten in haar plicht grondig onderzoek te verrichten en in haar samenwerkingsplicht, vastgelegd in art. 48/6, § 1, eerste lid Vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst naar:

- Arrest Singh geveld door het EHRM

[...]

- Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (Kwalificatierichtlijn):

[...]

Artikel 4.3, b) van de Kwalificatierichtlijn vereist dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming rekening moet houden met de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten.

- Arrest C 277/11 van het Hof van Justitie zet de vereiste van de samenwerkingsplicht uiteen:

[...]

- UNHCR, "Beyond proof, credibility assessment in EU Asylum Systems", May 2013:

[...]

Het standpunt van verweerder dat de verklaringen van verzoekster en de door haar ingeroepen vrees als niet-ontvankelijk dient te worden afgewezen, en dus niet dienen onderzocht te worden, gaat voorbij aan tal van nochtans zeer belangrijke elementen.

Verweerder gaat daarbij ook ten onrechte uit dat verzoekster alle informatie zelf verzamelt. Een groot deel van de informatie die verzoekster heeft, vloeit voort uit het contact dat zij nog heeft met haar zoons.

Zo stelt verweerder ten onrechte dat het opmerkelijk zou zijn dat:

[...]

Deze informatie heeft zij bijvoorbeeld via haar zoons verkregen. Zo opmerkelijk is de vaststelling dus niet. Daarbij heeft verweerder niet naar genoeg van recht weerlegd dat verzoekster geen vrees meer zou hebben voor haar man, quod non.

Eveneens ten onrechte is het dat verweerder overweegt in de bestreden beslissing:

[...]

Het is niet omdat haar zoons noodgedwongen achterblijven bij hun mishandelende vader, dat hij daarom ook manieren heeft om in contact te komen met verzoekster. Haar zoons vermijden angstvallig hem mee te delen waar verzoekster verblijft. Bovendien verwijt verweerder verzoekster in de bestreden beslissing:

[...]

Dit geldt echter in de twee richtingen uiteraard: verzoekster heeft geen contact meer met hem gezocht en vice versa.

Bovendien verwacht verweerder oorzaak en gevolg waar hij stelt:

[...]

Verzoekster is weerbaarder in België omwille van het vertrek uit Rusland. In Rusland had zij deze weerbaarheid nooit kunnen opbouwen. De veranderde omgeving heeft verzoekster haar volledige potentieel laten benutten, waar ze in Rusland beknot werd door haar mishandelende echtgenoot. Bij terugkeer naar Rusland zal al deze persoonlijke ontwikkeling van de laatste jaren teniet worden gedaan.

Gezien het totaal gebrek aan enig eigen afdoend onderzoek in concreto door verweerder is de bestreden beslissing niet wetsconform genomen.

5.

Op de asielzoeker rust de last om zijn asielrelaas aannemelijk te maken, en ondersteunende bewijzen aan te brengen, doch dit kan niet tot in het oneindige doorgetrokken worden. Op een bepaald ogenblik dient uw zetel te oordelen dat de voorgelegde documenten voldoende zijn.

Anderzijds is er natuurlijk ook de onderzoeksplicht in hoofdte van verweerder en in casu dient vastgesteld dat ondanks de veelheid aan informatie en stukken geen enkel onderzoek die naam waardig naar de achterliggende feiten is gebeurd.

Er zijn dus wél degelijk voldoende elementen aanwezig in het dossier waaruit blijkt dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt, minstens zo veel dat dit ten gronde wordt onderzocht.

Verzoekster vraagt dan ook het statuut toe te kennen, zo niet dan uiterst subsidiair de zaak terug te willen sturen naar verweerder voor een bijkomend onderzoek naar de achterliggende gebeurtenissen.

Zo niet vraagt verzoekster dat de RVV zelf de nodige informatie zou opvragen en dus zelf het onderzoek ter zake zou verrichten, doch dit enkel indien het niet mogelijk is het dossier naar verweerder terug te zenden en ondanks het feit dat verzoekster meent dat het in de eerste plaats aan verweerder en niet aan de RVV toekomt zijn verplichtingen na te komen.

Dat anderzijds verzoekster meent dat hun rechten geschonden zijn in de mate waarin uw zetel zou oordelen dat uw zetel geen bijkomende informatie kan opvragen, noch onderzoeken om welke reden dan ook, en anderzijds verweerder deze informatie ook niet opvroeg noch onderzocht.

Om deze redenen moet verzoekster de internationale bescherming worden toegekend.

A.2 TWEEDE GRIEF: VERZOEKSTER ZAL ONDERWORPEN WORDEN AAN EEN DAAD VAN VERVOLGING

1.

De daden van vervolging opgesomd in art. 48/3, 8 2 Vreemdelingenwet moeten gepleegd worden door

- de Staat;
- partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

De bescherming moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen in te stellen, en wanneer de verzoeker daartoe toegang heeft. Bescherming door ngo's of familieleden volstaat niet. Verzoekster verwijst daarvoor naar arresten nummers 253.968 en 255.609 van uw Raad:

[...]

Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven? Er moet een verband bestaan langs de andere kant grond en de daad tot vervolging.

Het is duidelijk dat de Russische overheid niets kan doen om verzoekster tegen de gewelddaden van haar man te beschermen. Ook ten aanzien van de ex-echtgenotes van haar man bleef de Russische overheid apathisch.

[...]

B. WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMING

1.

Art. 48/4 Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

Een vreemdeling komt dus in aanmerking voor deze status als

- Hij niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt
- Hij geen aanvraag ex art 9ter Vreemdelingenwet heeft ingediend
- De vreemdeling loopt een reëel risico op ernstige schade
- De vreemdeling kan of wil de bescherming van zijn land van herkomst niet inroepen
- Hij valt niet onder de uitsluitingsgronden ex art. 55/4 Vreemdelingenwet.

2.

Aan de eerste twee voorwaarden is manifest voldaan: verzoekster heeft geen aanvraag ex art. 9ter Vreemdelingenwet ingediend. Bovendien vraagt zij, voor zover dat zij de vluchtelingenstatus niet krijgt, dat zij de subsidiaire beschermingsstatus krijgt. Het is vaste rechtspraak dat wanneer een verzoeker om internationale bescherming de vluchtelingenstatus geweigerd wordt, dat er aansluitend een onderzoek moet gedaan worden naar de subsidiaire beschermingsstatus.

3.

De ernstige schade die verzoekster moet lopen om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingssituatie zijn drieërlei. Deze schade is

- Ofwel doodstraf of executie
- Ofwel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing
- Ofwel ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

4,

Over het derde criterium oordeelde het Hof van Justitie al:

[...]

In datzelfde arrest werd ook bepaald dat <die bedreiging bovendien inherent (is) aan een algemene situatie van een internationaal of binnenlands gewapend conflict=, een begrip dat later zal uitgewerkt worden in het arrest-Diakité:

[...]

Er is dus zeker sprake van een gewapend intern conflict, vermits er meerdere terroristische cellen actief zijn die in gewapend conflict zijn met de legitieme ordediensten, waarvan in de bestreden beslissing blijkt wordt gegeven!

Overigens oordeelde uw raad reeds in de zaak gekend onder nummer 227.624:

[...]

Verweerder diende alle relevante elementen te onderzoeken, zo onder meer de recente problemen in het land van herkomst.

Meer bepaald diende verweerder zich ervan te vergewissen dat verzoekster geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar het land van herkomst.

In elk geval is nooit de persoonlijke situatie van verzoekster onderzocht en in ogenschouw is genomen om een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering. Dergelijke manier van werken kan geenszins de zorgvuldigheidstoets doorstaan.

Het is verder ook toegelaten dat deze vervolgingen niet noodzakelijk dienen plaats te vinden, dat deze ook toekomstig kunnen zijn in die mate waarin ze steunen op een redelijke vrees op dergelijke vervolgingen.

In deze specifieke zaak werd dan ook het statuut van subsidiaire bescherming toegekend. Verzoekster zal zeker onderworpen worden bij terugkeer aan een gewapend conflict: het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken luidt nog steeds:

[...]

Wanneer zelfs de FOD Buitenlandse Zaken elke reis ten strengste afraadt, stelt verzoekster dan ook a fortiori vast dat dit ook geldt voor elk ander, meer standvastig, verblijf zoals een uitwijzing! Het is ook totaal onbillijk om dit reisadvies enkel van toepassing te verklaren op toeristische reizen: wanneer het willekeurig geweld zich zal voltrekken, zal het geen onderscheid maken tussen toeristen en inwoners met een meer permanent verblijf!

Voor de beoordeling van het willekeurig geweld hield uw Raad rekening met de volgende elementen:

- *Het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld (verhouding geweld/slachtoffer)*
- *Het aantal en de aard van de conflictgerelateerde incidenten*
- *De intensiteit van deze incidenten*
- *De frequentie en het voortduren van incidenten*
- *De plaats van incidenten*
- *De doelstellingen van de partijen in het conflict*
- *De aard van de gebruikte gewapende methodes (IED's mijnen, bombardementen, enz)*
- *Het feit dat burgers het directe doelwit zijn*
- *Het effect ervan op het leven van de bevolking*
- *Toegang tot basisdiensten en andere sociaal economische indicatoren*
- *De mate waarin dit geweld burgers dwingt hun land of regio van herkomst te verlaten*
- *Het aantal vrijwillige terugkeerders en de situatie van degenen die terugkeren*
- *Het vermogen van de autoriteiten om te controleren en te beschermen?*

Over de persoonlijke omstandigheden oordeelde uw Raad reeds:

[...]

6.

Om deze redenen moet verzoekster de subsidiaire bescherming worden toegekend."

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoekster de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde, geciteerde en (grotendeels) geïnventariseerde rechtspraak en rechtsleer, het reisadvies voor Rusland van Buitenlandse Zaken.

2.2.2. De verwerende partij maakt op 14 oktober 2024 een nota over aan de Raad, met daarbij geen bijkomende stukken gevoegd.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1,

van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijf geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt overwogen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Wat betreft uw verklaringen met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en de depressie die u hebt gehad in 2018 (CGVS, p. 14) en eventueel ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat u hier vooreerst geen attest van neerlegt, waarmee u uw mentale gezondheidsproblemen niet kan staven (CGVS, p. 3). Bovendien geeft u zelf aan dat het beter gaat en u sinds een half jaar of een jaar niet meer naar de psycholoog gaat (CGVS, p. 2). Uit een eenvoudige lezing van de notities van uw persoonlijk onderhoud blijkt tot slot niet dat er zich bepaalde problemen hebben voorgedaan, noch dat de kwaliteit van uw verklaringen beïnvloed werd door uw psychische problemen of u enigszins gehinderd werd. U kon de vragen begrijpen en uw antwoorden formuleren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoekster vreest bij terugkeer naar haar land van herkomst, Rusland, te worden vervolgd door haar ex-man Ad. Daarnaast verklaart zij dat zij regelmatig weigerde zich volgens de traditionele Tsjetsjeense waarden te gedragen.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster niet aannemelijk gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt. Vooreerst (i) is verzoeksters gedrag voor en vlak na haar definitieve komst naar België niet in overeenstemming met de vrees die zij bij een terugkeer naar Rusland beweert te koesteren voor haar ex-man. Verder (ii) oordeelt de commissaris-generaal dat, hoewel de jarenlange onderdrukking door haar ex-man en het fysiek geweld dat verzoekster en haar kinderen meemaakten moreel verwerpelijk zijn, verzoekster – omwille van verschillende redenen – niet heeft aangetoond dat zij momenteel nog een vrees koestert ten aanzien van haar ex-man. Zo (a) laat verzoekster

de commissaris-generaal in het ongewisse over de huidige woonplaats van haar ex-man, wat erop lijkt te wijzen dat zij wil verhullen wat de huidige omstandigheden van hem zijn, waarmee verzoekster geen duidelijk zicht geeft op de actualiteit van haar vrees en deze reeds in een twijfelachtig daglicht komt te staan. Voorts (b) wijst de commissaris-generaal erop dat de situatie op vandaag anders is dan toen verzoekster en haar kinderen het slachtoffer werden van huiselijk geweld, aangezien zij op 23 juni 2019 scheidde van haar ex-man en zij sindsdien, behoudens één telefoongesprek, geen contact meer met hem heeft. Daarbij komt nog (c) dat er ook tijdens haar leven in Rusland al aanwijzingen waren dat haar ex-man geen bedreiging meer vormde voor haar en dat hij haar bewegingsruimte respecteerde. Tevens (d) herhaalt de commissaris-generaal hier dat verzoekster nog acht maanden in Dagestan is gebleven en nadien acht maanden wachtte alvorens zij haar verzoek om internationale bescherming indiende. Verder (e) merkt de commissaris-generaal op dat, wanneer verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud geconfronteerd werd met de vraag waarom zij denkt dat haar ex-man toch een gevaar vormt voor haar bij terugkeer, zij geen afdoende verklaringen aflegde. Tot slot (f) doet verzoeksters verklaring dat haar ex-man na haar vertrek verwikkeld raakte in een gevecht met zijn neef niet anders oordelen over de vaststelling dat haar vrees voor haar ex-man niet langer actueel is. Tevens (iii) is verzoeksters vrees dat zij bij terugkeer het hoederecht over haar kinderen zou verliezen ongegrond. Daarnaast (iv) oordeelt de commissaris-generaal dat, zelfs indien verzoeksters vrees voor haar ex-man en/of haar onuitgesproken vrees de voogdij van haar kinderen te verliezen bij terugkeer toch zouden gegrond blijken, verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in Rusland geen beroep kan doen op de bescherming van de nationale autoriteiten. Bovendien (v) kan geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid uit verzoeksters verklaring dat zij regelmatig weigerde zich volgens de traditionele Tsjetsjeense waarden te gedragen. Tot slot (vi) kunnen de door verzoekster neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekster er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoekster beperkt zich tot het volharden in haar problemen en vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.6.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.6.3. Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoeksters gedrag voor en vlak na haar definitieve komst naar België afbreuk doet aan haar algemene geloofwaardigheid en aan de geloofwaardigheid, minstens de actualiteit en dringendheid, van de door haar aangehaalde asielmotieven. In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden als volgt overwogen:

“(…)Uit uw verklaringen blijkt ten eerste immers dat u in 2014, 2016 en 2018 naar België reisde om uw schoonmoeder te bezoeken en dat u nadien terugkeerde naar Rusland bij uw toenmalige echtgenoot (CGVS, p. 10). Dergelijk gedrag is bijzonder vreemd en weinig logisch in de door u geschetste context. Aangezien u al sinds het begin van uw huwelijk onderdrukt werd door uw man om religieuze leefregels te volgen, hij fysiek geweld tegen u en uw kinderen gebruikte en u aangaf dat u voor dergelijke problemen noch in Tsjetsjenië, noch in Rusland bescherming kon krijgen (CGVS, p. 25), kan er immers redelijkerwijze verwacht worden dat u, wanneer u de kans krijgt om alleen het land te verlaten en naar België te gaan, zo snel mogelijk zou geprobeerd hebben om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. In dezelfde lijn stelt het CGVS vast dat u in Dagestan nog acht maanden hebt gewacht met uw vertrek en dat u ook na uw aankomst in België nog acht maanden gewacht hebt met uw asielaanvraag. U verklaart dit door aan te geven dat u depressief was en afwachtte of uw ex-man u nog een plek in Tsjetsjenië zou gunnen (CGVS, p. 12) (…).”

Verzoekster laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.6.4. Voorts kan geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid uit verzoeksters problemen met Ad., haar ex-man.

2.3.6.4.1. De Raad benadrukt in eerste instantie dat er niet getwijfeld wordt aan de geloofwaardigheid van de onderdrukking en het fysieke geweld dat verzoekster en haar kinderen jarenlang dienden te ondergaan vanwege Ad.

2.3.6.4.2. De Raad voegt hier echter aan toe dat, hoewel dit betreurenswaardig is, verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij actueel nog een vrees koestert of dient te koesteren ten aanzien van Ad. De bestreden beslissing somt volgende aanwijzingen op inzake de actualiteit van verzoeksters vrees die samen genoegzaam en afdoende aantonen dat Ad. voor haar geen bedreiging meer vormt bij terugkeer:

“Ten eerste is het opmerkelijk dat u aangeeft de huidige locatie van uw echtgenoot niet te kennen, aangezien u nog in contact staat met uw zoons die bij hem leven en u wel op de hoogte bent van een gevecht dat hij met zijn neef had en van de relatiebreuk met zijn derde vrouw (CGVS, p. 3-4, 9-10, 20). Dat u het CGVS over zijn huidige woonplaats in het ongewisse laat, lijkt erop te wijzen dat u wil verhullen wat u de huidige omstandigheden van uw ex-echtgenoot zijn, waarmee u geen duidelijk zicht geeft op de actualiteit van uw vrees en deze reeds in een twijfelachtig daglicht komt te staan.

Ten tweede baseert u uw vrees op het geweld dat u en uw kinderen meemaakten, maar dient erop te worden gewezen dat uw situatie vandaag de dag anders is dan toen u en uw kinderen het slachtoffer werden van huiselijk geweld, aangezien u op 23/06/2019 scheidde van uw echtgenoot. Sindsdien hebt u geen contact meer met hem gehad, op één telefoongesprek na, ondanks het feit dat uw twee zoons nog bij hem wonen en u terug toelating hebt gekregen contact te hebben met hen. Hij had dus wel manieren om met u in contact te komen indien hij nog een bedreiging vormde voor u (CGVS, p. 6-7).

Ten derde waren er ook tijdens uw leven in Rusland al aanwijzingen dat uw ex-echtgenoot geen bedreiging meer vormde voor u en hij uw bewegingsruimte respecteerde. Zo stuurde Ad. u zelf meermaals weg en vroeg hij u niet terug te keren, waarop u erin slaagde te vertrekken uit Rusland met een visum, zelfs samen met uw kinderen. Wanneer hij zich bedacht, besloot u meermaals zelf om terug te keren (CGVS, p. 10-11, 14, 24-25). Ook in uw laatste periode voor uw vertrek kon u acht maanden in Khasavyurt wonen zonder problemen met uw ex-echtgenoot. U geeft aan dat hij u niet zocht en dat u slechts eenmaal een familielid in de buurt zag, maar u kan hiermee niet aantonen dat Ad. u actief zou gezocht hebben of wat zijn precieze bedoeling zou zijn geweest indien dit familielid met u in contact kwam (CGVS, p. 26-27). U geeft enkel aan dat u in die periode meermaals werd gebeld door ‘men’ die zei dat u weg moest gaan. Toen de Protection Officer hier verder in het persoonlijk onderhoud op terugkwam, bleek dit enkel over uw kinderen te gaan die u aanraadden het land te verlaten (CGVS, p. 14, 26-27). Met deze verklaringen toont u niet aan dat Ad. voor u nog een bedreiging vormde in de periode voor en na uw vertrek. Integendeel, uw verklaringen suggereren dat Ad. een afstand tegenover u nam en geen inspanningen ondernam om terug in contact te komen met u. Een extra illustratie hiervan is het feit dat Ad.s eerste vrouw twee jaar geleden ‘ook verjaagd is door hem’ en hij tegenover haar en hun zoon ook de afstand bewaart (CGVS, p. 19-20).

Het CGVS herhaalt hier ten slotte dat u nog acht maanden in Dagestan bent gebleven en nadien nog acht maanden met uw verzoek om internationale bescherming heeft gewacht, wat opnieuw de ongeloofwaardigheid van de dringendheid en actualiteit van deze vrees bevestigt. U geeft daarenboven zelf aan dat hij na uw vertrek geen inspanningen meer heeft geleverd om u te vinden, waarmee het CGVS concludeert dat er sinds uw scheiding in juni 2019 niets meer is gebeurd dat voor u op een vrees bij terugkeer kan wijzen (CGVS, p. 26)

Geconfronteerd met de vraag waarom u denkt dat hij toch een gevaar vormt bij terugkeer, geeft u aan dat uw aanwezigheid hem irriteert, hij niet van plan is u iets te geven en dat hij zou beweren dat u ontrouw heeft gepleegd, waarop de gemeenschap vragen zou stellen (CGVS, p. 26-27). Vooreerst stelt het CGVS hierover vast dat zijn irritaties en weigering u iets te geven de drempel van vervolging niet halen. Omtrent uw bewering dat de gemeenschap vragen zou stellen, stelt het CGVS eveneens vast dat deze mogelijke stigmatisering de drempel van vervolging niet haalt. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u een goed contact onderhoudt met meerdere mensen in uw omgeving en zij net voor u zijn opgekomen, waarmee u niet aantoont dat zij zich tegen u zouden keren bij terugkeer (zie infra).

Hiermee stuikt uw bewering ineen dat uw ex-echtgenoot voor u nog een gevaar zou vormen bij terugkeer. Het feit dat uw ex-echtgenoot na uw vertrek verwickeld raakte in een gevecht met zijn neef kan deze vaststelling niet rechtzetten, aangezien dit gevecht om financiële redenen werd gevoerd en geen verband houdt met de interacties die u met hem onderhoudt (CGVS, p. 3-4, 25-26).”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

Wat betreft het gestelde in de bestreden beslissing dat het opmerkelijk is dat verzoekster aangeeft dat zij de huidige locatie van haar ex-man niet kent, aangezien zij nog in contact staat met haar zonen die bij hem leven en zij wel op de hoogte is van een gevecht dat hij met zijn neef had en van de relatiebreuk met zijn derde vrouw, oppert verzoekster in het verzoekschrift dat zij deze informatie van haar zonen kreeg, waardoor deze vaststelling niet zo opmerkelijk is. De Raad oordeelt in deze dat uit het feit dat verzoekster over voormelde informatie beschikt over recente gebeurtenissen in het leven van haar ex-man, kan worden

afgeleid dat zij over bronnen beschikt om dergelijke zaken te weten te komen, zij het haar zonen of iemand anders. Gelet hierop, kan worden aangenomen dat verzoekster weet heeft van de huidige locatie van haar ex-man. Dat zij afgeeft dit niet te weten, lijkt er dan ook wel degelijk op te wijzen dat zij wil verhullen wat de huidige omstandigheden van haar ex-man zijn, waarmee zij geen duidelijk zicht geeft op de actualiteit van haar vrees.

Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat verzoekster op 23 juni 2019 van haar ex-man scheidde, betoogt zij in het verzoekschrift dat zij nooit van hem is gescheiden. Zij verduidelijkt dat zij via de *sharia*-rechtbank wou scheiden maar dat zij heeft afgezien om de procedure in te stellen op aanraden van haar zonen. In deze dient benadrukt te worden dat, hoewel verzoekster nooit officieel is gehuwd met K. Ad. (administratief dossier, “*verklaring DVZ*”, vraag 14 en 15b en notities persoonlijk onderhoud, p. 6), zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken bij het invullen van het document “*verklaring DVZ*” uitdrukkelijke verklaarde zij alleenstaande was en religieus gehuwd was van 23 februari 1992 tot 23 juni 2019 met Ad. K. (administratief dossier, “*verklaring DVZ*”, vraag 14 en 15b). Verder stelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, vast dat verzoekster – toen haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd naar alle feiten die geleid hebben tot haar vlucht uit haar land van herkomst – Ad. benoemde als zowel “*mijn partner*” als “*mijn ex*” (administratief dossier, “*vragenlijst CGVS*”, vraag 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal verwees verzoekster voornamelijk naar Ad. als “*mijn ex(-man)*” en antwoordde zij bevestigend toen haar uitdrukkelijk gevraagd werd of zij gescheiden was (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3- 5, 6, 7, 9, 11-15, 18, 24-27). Verder verklaarde verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud dat zij naar de *sharia*-rechtbank wilde stappen toen de situatie escaleerde, maar dat zij dit uiteindelijk niet deed (*ibid.*, p. 14). Verzoekster brengt dit nergens in verband met een wens om te scheiden die zij uiteindelijk niet nastreefde. Gelet op de voormelde vaststellingen kan ervan uitgegaan worden dat verzoekster het hier niet had over haar scheiding. Gelet op de voorgaande vaststelling, kan redelijkerwijze en terecht worden geconcludeerd dat verzoekster gescheiden is van Ad. K. Zelfs indien zou blijken dat verzoekster haar religieus huwelijk niet zou zijn ontbonden, is de Raad van oordeel dat dit geen essentieel element betreft daar duidelijk uit verzoeksters verklaringen blijkt dat ze feitelijk geen relatie meer heeft met Ad. K. sinds 23 juni 2019 en er hierdoor geen afbreuk wordt gedaan aan de overige overwegingen en vaststellingen uit de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt op pertinente wijze overwogen dat verzoekster sinds de scheiding geen contact meer heeft gehad met haar ex-man, op één telefoongesprek na, ondanks het feit dat haar twee zonen nog bij hem wonen en zij terug toelating heeft gekregen om contact te hebben met hen, waardoor hij dus wel manieren had om terug in contact te komen met haar. Verzoekster brengt daar in het verzoekschrift tegenin dat het niet is omdat haar zonen noodgedwongen achter dienden te blijven bij hun mishandelende vader dat hij daarom ook manieren heeft om in contact te komen met haar, daar haar zonen angstvallig proberen vermijden haar locatie mee te delen. Te dezen stelt de Raad dat, gelet op het gewelddadig profiel van verzoeksters ex-man zoals door haarzelf omschreven, redelijkerwijze kan aangenomen worden dat indien haar ex-man contact met haar zou willen opnemen, hij hun zonen voldoende onder druk zou weten te zetten dat zij deze informatie met hem delen. Dat dit niet gebeurde, doet verder afbreuk aan het actueel karakter van verzoeksters vrees voor haar ex-man.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeksters verklaringen suggereren dat Ad. ook tijdens haar leven in Rusland een afstand tegenover haar nam en geen inspanningen ondernam om terug in contact te komen met haar, eerder dan dat hij nog een bedreiging voor haar vormde, onderstreept verzoekster in het verzoekschrift dat dit in twee richtingen werkt daar zij geen contact meer heeft gezocht met hem en omgekeerd. In deze benadrukt de Raad dat verzoekster een vrees uit ten aanzien van haar ex-man en dat uit haar verklaringen blijkt dat haar ex-man tijdens haar leven in Rusland reeds afstand tegenover haar nam, ongeacht of dit het gevolg was van het feit dat verzoekster afstand nam van hem of niet. Hieruit volgt dat Ad. toen geen dreiging meer leek te vormen voor verzoekster. Er kan dus niet worden aangenomen dat zij bij terugkeer nog vervolging dient te vrezen vanwege Ad., zeker indien zij zelf geen contact meer met hem opzoekt.

2.3.6.5. Bovendien is verzoeksters (niet uitdrukkelijk uitgesproken) vrees om bij terugkeer de voogdij over haar kinderen te verliezen niet gegrond. De bestreden beslissing luidt in dit verband als volgt:

“Het CGVS voegt hier ter volledigheid toe dat indien u bij terugkeer vreest het hoederecht over uw kinderen te verliezen, enkel Al. nog minderjarig is en er geen indicaties zijn dat Ad. hem voor zichzelf wil opeisen. U gaf immers aan dat uw zoons Is. en Al. in Grozny in het huis van uw ex-echtgenoot wonen, maar u Ad. zijn locatie zelf niet weet, waarmee u evenmin aantoont dat Ad. momenteel nog de verantwoordelijkheid over jullie zoons opneemt. Zijn erg mobiele houding geeft niet te kennen dat hij de kinderen bij uw terugkeer zou opeisen en geeft zelfs de indruk van een geringe betrokkenheid op zijn zonen (CGVS, p. 7). Ook de vaststellingen dat zijn eerste vrouw nu door zijn toegeving met haar zoon in Rostov-an-Don woont, dat u in 2014 met twee kinderen naar België kon reizen en dat ook nu Am. mee in België is, tonen geen bezitterige

houding ten aanzien van jullie kinderen (CGVS, p. 10, 19-20). Tot slot geeft u aan dat hij het terug toelaat dat u contact hebt met uw kinderen, waarmee ook hier geen indicaties komen bovendien dat u bij terugkeer het bezoekrecht over Al. ontzegd zou worden."

Verzoekster laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.6.6. De Raad stelt verder vast dat verzoekster, nog daargelaten de voorgaande vaststellingen, alleszins niet aannemelijk maakt dat zij voor wat betreft de voorgehouden problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling/verderzetting van deze problemen bij terugkeer naar Rusland zou kunnen doen – op de hulp en/of bescherming voorzien in Rusland, en in het bijzonder in Sint-Petersburg.

In dit verband dient erop te worden gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal in dit verband het volgende:

"Het CGVS stelt hieromtrent vast dat u sinds 1994 in Sint-Petersburg hebt gewoond en uw propiska hier geregistreerd staat, waardoor het CGVS beoordeelt of u in Sint-Petersburg op de bescherming van de autoriteiten kan beroep doen. Zelf geeft u hieromtrent aan dat u nooit naar de dokter of de politie bent gegaan en u toch niet geholpen zou worden. Het volstaat hierbij niet om op algemene wijze te verwijzen naar dergelijke informatie: een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade dient steeds in concreto te worden aangetoond. In dit verband wijst het Commissariaat-generaal erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. U geeft louter het voorbeeld van Ad. zijn derde vrouw die niet geholpen zou zijn toen haar kinderen werden afgenomen (CGVS, p. 22, 25). U legt van geen van deze beweringen documenten voor, waardoor het bij blote beweringen blijft. Ook ondernam u nooit stappen om de voogdij over uw kinderen te bestendigen via de autoriteiten en geeft u aan dat u in uw land van herkomst nooit opzoeken hebt gedaan naar organisaties die u konden helpen (CGVS, p. 25). U geeft enkel aan dat u eenmaal naar een 'psychologenimam' belde en hij aangaf dat hij mensen uit de Kaukasus niet kon helpen (CGVS, p. 25). Dit volstaat niet om aan te tonen dat u in Sint-Petersburg voldoende inspanningen hebt geleverd om de bescherming van de nationale autoriteiten te bekomen en u hierbij niet werd geholpen.

U verwijst tevens naar het netwerk dat Ad. onderhield waardoor bescherming voor u niet beschikbaar zou zijn. U kan echter niet aangeven met wie hij precies connecties had. U gaat ervanuit dat hij politieke contacten had maar ook hier blijft dit bij een blote bewering, aangezien u zijn criminele activiteiten of werkzaamheden niet verder kan concretiseren dan aangeven dat hij 'steun aan businesszaken' gaf en dat hij een 'beruchte crimineel in Sint-Petersburg' was (CGVS, p. 16-17). U kan deze positie of activiteiten niet hardmaken met gedetailleerde verklaringen, noch bewijzen via documenten. Bovendien stelt het CGVS vast dat hij in Sint-Petersburg gevangengezet werd vóór het begin van jullie huwelijk, wat aantoonde dat er wel degelijk ook tegen hem werd opgetreden door de Russische autoriteiten (CGVS, p. 12-13).

Met deze verklaringen maakt u niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar Rusland geen beroep kan doen op bescherming van de autoriteiten indien u problemen ondervindt met uw ex-echtgenoot."

Verzoekster komt in haar verzoekschrift niet verder dan te stellen dat de politie in Rusland niets kan doen om haar tegen haar ex-man te beschermen en dat de Russische autoriteiten ook voor de ex-echtgenotes van verzoeksters ex-man niets deden. In deze merkt de Raad op dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud enkel beweerde dat de derde vrouw van haar ex-man niet geholpen zou zijn geweest toen haar kinderen werden afgenomen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 22, 25), hetgeen tot op heden een louter blote bewering blijft.

2.3.6.7. Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende gesteld:

“Tenslotte dient te worden gesteld dat er geen elementen zijn waaruit zou blijken dat het voor u onmogelijk is om uw leven in Rusland terug op te pikken bij terugkeer. Zo hebt u decennialang in Sint-Petersburg gewoond, waar uw propiska ook geregistreerd staat en waar u zich nog steeds kan vestigen. Hieromtrent geeft u aan dat u niet naar andere plaatsen in Rusland kon gaan omdat u zich te zwak voelde daar alleen te overleven (CGVS, p. 24). Het CGVS stelt echter vast dat u met uw verklaringen over uw activiteiten in België – u leert de taal, volgt een opleiding, werkt in een bakker en hebt sociale contacten – uw zelfredzaamheid en onafhankelijkheid aantonen. Bovendien bent u in een betere psychische toestand dan toen u zich in Rusland bevond (CGVS, p. 2-3, 27) en hebt u nog een netwerk om op terug te vallen bij terugkeer, zoals de broer van Ad., die zelfs eens zo ver ging als een appartement op uw naam te laten zetten, en zijn echtgenote, waarmee u nog regelmatig belt (CGVS, p. 9-10, 14, p. 18). Daarnaast bleek u goede connecties te hebben met zijn neef R., die u opvang verleende in Dagestan, en zijn neef Mu., die hielp om uw reis te regelen (CGVS, p. 5-6, 11, 14, 22). U gaf tevens aan dat mensen ‘van de gemeenschap’ Ad. probeerden te overtuigen u een plek te gunnen (CGVS, p. 15). Hieruit blijkt dat u een goed contact onderhield met Ad. zijn familie en de Tsjetsjeense gemeenschap en dat mensen voor u opkwamen. U vermeldde ook dat u vrienden had in de moskee en dat u onderdook bij uw vriendin Ma. (CGVS, p. 22). Tot slot zijn ook uw inmiddels volwassen zoons Ib. en Is. nog in Rusland, die u eveneens kunnen ondersteunen bij terugkeer.”

In het verzoekschrift erkent verzoekster dat zij inderdaad een zekere weerbaarheid heeft, maar werpt zij op dat zij hier in België een zekere weerbaarheid kon opbouwen net omwille van haar vertrek uit Rusland. Zij verduidelijkt dat zij door de veranderde omgeving in België haar volledige potentieel heeft kunnen benutten en hier haar weerbaarheid kon opbouwen en dat zij dit in Rusland nooit kon doen en verder dat haar persoonlijke ontwikkeling van de laatste jaren bij terugkeer naar Rusland teniet zou worden gedaan. De Raad oordeelt dat het feit dat verzoekster de hierboven beschreven weerbaarheid pas in België heeft kunnen opbouwen, geen afbreuk doet aan de capaciteiten die zij vandaag de dag bezit om zich weerbaar op te stellen en om dit in de toekomst (verder/opnieuw) op te bouwen. Er kan aldus redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster de zelfredzaamheid die zij in België opbouwde voortzet bij een terugkeer naar Rusland. Dat verzoeksters persoonlijke ontwikkelingen teniet zouden worden gedaan bij een terugkeer naar Rusland, is een loutere blote bewering die zij op geen enkele wijze hard maakt. Gelet op het voorgaande blijkt geenszins dat het voor verzoekster onmogelijk zou zijn om haar leven in Rusland – waar zij overigens een ondersteunend netwerk heeft – terug op te pikken.

2.3.6.8. Volledigheidshalve wijst de Raad, in verband met verzoeksters (niet uitdrukkelijk uitgesproken) vrees vervolgd te worden omdat zij regelmatig weigerde zich volgens de traditionele Tsjetsjeense waarden te gedragen, nog op volgende pertinente en in het administratief dossier steun vindende overweging in de bestreden beslissing:

“Ter volledigheid geeft het CGVS aan dat uit uw verklaringen blijkt dat u regelmatig weigerde zich volgens de traditionele Tsjetsjeense waarden te gedragen. Hieromtrent stelt het CGVS eerst en vooral vast dat in Sint-Petersburg u zich niet volgens diezelfde traditionele waarden moet gedragen, waardoor u hiermee geen vrees bij terugkeer naar Sint-Petersburg aantoont. Daarnaast komt u niet verder dan hieromtrent te verwijzen naar het dragen van lippenstift, wat niet volstaat om voor u aan te tonen dat u zich niet kan aanpassen aan de Russische leefgewoontes bij terugkeer. Daarnaast gaf u zelf meermaals aan dat u zich qua conservatieve levensstijl steeds kon aanpassen naar de wensen van uw man, wat minstens een graad van flexibiliteit in uw uiterlijke expressie aantoont (CGVS, p. 20-21, p. 22-23).”

Bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer blijven deze overwegingen onverminderd overeind en worden deze door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.3.6.9. Verzoekster voert tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, oordeelt dat de door verzoekster neergelegde stukken niet in aanmerking kunnen worden genomen als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.6.10. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster geen gronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekers.

2.3.6.11. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in haar hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Rusland.

2.3.7.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Rusland zou hebben gekend.

2.3.7.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Opdat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burgers, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in het land of de regio van herkomst. De rechtspraak van het Hof van Justitie waarnaar verzoekster in dit verband in het verzoekschrift verwijst, ligt in lijn met deze vaststelling.

Verzoekster toont niet aan dat er heden in de Russische Federatie een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In de bestreden beslissing wordt, specifiek aangaande de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, op goede gronden het volgende overwogen:

“In zoverre u zich terug in de Noordelijke Kaukasus, ondanks uw propiska in Sint-Petersburg, wenst te vestigen blijkt uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx.pdf) dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer

kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

Waar verzoekster in het verzoekschrift verwijst naar het reisadvies voor Rusland van de FOD Buitenlandse Zaken en stelt dat het daarin vervatte advies dat elke reis naar Tsjetsjenië ten strengste af te raden valt omwille van de veiligheidssituatie in de Noordelijke Kaukasus niet enkel geldt voor toeristen, doch ook voor elk ander meer standvastig verblijf, gaat zij eraan voorbij dat dit een reisadvies is voor Belgische burgers die naar Rusland willen reizen en dat dit niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Russische nationaliteit bezitten en die van een bepaalde regio afkomstig zijn. Gelet op de bijzondere aard van dergelijke reisadviezen, kan – in tegenstelling tot wat verzoekster in het verzoekschrift voorhoudt – wel degelijk een onderscheid gemaakt worden tussen Belgische reizigers en verzoekers om internationale bescherming afkomstig van de betrokken landen, voor wat betreft de toepassing van deze reisadviezen. Verder komt verzoekster in het verzoekschrift niet verder dan het uiten van de blote bewering dat er in Tsjetsjenië sprake is van een intern gewapend conflict daar er meerdere terroristische cellen actief zijn die in gewapend conflict zijn met de legitieme ordediensten, hetgeen volledig tegengesproken wordt door de algemene informatie zoals vervat in de bestreden beslissing.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verder stelt haar persoonlijke situatie niet is onderzocht, wijst de Raad erop dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt, gelet op het feit dat er in verzoeksters regio van herkomst geen (intern) gewapend conflict plaatsvindt.

Waar verzoekster in het verzoekschrift in dit verband tot slot verwijst naar arresten van de Raad, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.3.7.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Rusland een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitevinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens haar persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken

neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.10. Waar verzoekster het commissariaat-generaal in het onderhavige verzoekschrift veelvuldig een totaal gebrek aan feitenvinding en grondig onderzoek verwijt, merkt de Raad op dat verzoekster bezwaarlijk kan volstaan met dergelijke louter algemene beweringen om de *supra* geschetste concrete motieven ten grondslag van de bestreden beslissing te ontkrachten. Dit geldt nog des te meer nu deze beweringen een loutere en aperte miskenning vormen van de inhoud van zowel de bestreden beslissing als het administratief dossier. Uit een eenvoudige lezing van de beslissing en dit dossier blijkt namelijk dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming wel degelijk uitgebreid en ten gronde werd onderzocht, dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt gemotiveerd inzake dit verzoek en dat de motieven daarbij steunen op de in het administratief dossier opgenomen stukken waaronder de verklaringen van verzoekster, de door haar neergelegde documenten en de informatie in de map "*landeninformatie*".

De Raad benadrukt nog dat het de taak van verzoekster is om de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het commissariaat-generaal heeft hierbij inderdaad een onderzoek- en samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoekster aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoekster aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Het blijkt duidelijk uit het administratief dossier dat de commissaris-generaal een terdege individueel en concreet onderzoek heeft gevoerd. Het commissariaat-generaal heeft daarbij rekening gehouden met alle elementen die werden aangebracht.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaak zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend vijftientig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS